

PO VOJNE SA Z NACISTICKEJ PREDÁTORKY
STANE LOVENÁ KORISŤ

KATE QUINN LOVKYŇA

KATE
QUINN
LOVKYŇA

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Kate Quinn
Lovkyňa

Preložila Tamara Chovanová

Ikar

Kate Quinn
THE HUNTRESS

Copyright © 2019 by Kate Quinn.

All rights reserved.

Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

Translation © 2020 by Tamara Chovanová

Jacket design by Elsie Lyons

Jacket photographs © Harry Todd/Getty Images (main image);

© kentaylordesign/Shutterstock (plane); © Igorsky/Shutterstock (texture);

© STILLFX/Shutterstock (texture)

Author photograph © Laura Jucha Photography

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Tento román je fikcia.

Všetky zmienky o skutočných ľuďoch, udalostiach,
organizáciách či miestnych názvoch sú použité preto,
aby dodali dielu autentickosť, a sú použité fiktívne.

Všetky ostatné postavy a udalosti,

ako aj dialógy sú výplodom autorkinej fantázie
a nemajú sa chápať ako reálne.

ISBN 978-80-551-7452-5

Otcovi – velmi mi chýbaš!

Prológ

jeseň 1945

Altaussee, Rakúsko

Nebola zvyknutá, že na ňu poľujú. Ligotavé bridlicovo modré jazero sa ťahalo do diaľky. Žena naň uprene hľadela, ruky jej spočívali v lone. Vedľa nej na lavičke ležali noviny. Titulky hlásali zatknutia, smrť, blížiace sa procesy. Procesy sa podľa všetkého budú konať v Norimbergu. Nikdy nebola v Norimbergu, ale poznala mužov, ktorých tam budú súdiť. Niektorých poznala iba po mene, s inými si priateľsky štrngala so šampanským. Všetci boli odsúdení na záhubu. Spáchali zločiny proti mieru. Zločiny proti ľudskosti. Vojnové zločiny.

Aký je na to zákon? chcela vykriknúť a búšiť pästami proti nepravodlivosti. Aké na to máte právo? Ale vojna sa skončila a víťazi dostali právo rozhodovať, čo je a čo nie je zločin. Čo je alebo nie je ľudskosť.

To, čo som robila, bolo ľudské, premýšľala. Bolo to milosrdenstvo. Ale víťazi sa s tým nezmieria. V Norimbergu vyhlásia rozsudky a vydajú nariadenia, za ktoré činy spáchané v minulosti sa dostane nejaký muž na šibenicu.

Alebo žena.

Dotkla sa hrdla.

Uteč, pomyslela si. Ak ťa nájdu, ak si uvedomia, čo si urobila, hodia ti na krk mašľu.

Ale kam mohla utiecť na tomto svete, ktorý jej vzal všetko,

čo mala rada? Na tomto svete loveckých psov. Kedysi ona bola Lovkyňa a teraz je štvaná zver.

Tak sa ukry, hovorila si v duchu. Skry sa do tieňa, kým neprejdú popri tebe.

Vstala a bezcieľne blúdila okolo jazera. Bolestne jej pripomínalo jazero Rusalka, jej útočisko v Poľsku, teraz zničené, stratila ho. Nútila sa hýbať, klásť nohu pred nohu. Nevedela, kam ide, bolo jej jasné iba to, že sa neschúli, ochromená strachom, kým ju nepoložia na váhy ich falošnej spravodlivosti. Krok za krokom sa utvrdovala v rozhodnutí.

Uteč.

Skry sa.

Alebo zomri.

LOVKYŇA

napísal Ian Graham
apríl 1946

Šest' výstrelův. Šest' ráz vystrelila na brehu jazera Rusalka a nepokúsila sa zakryť, čo urobila.

Prečo by to zakrývala? Hitlerov sen o veľkej ríši sa ešte len mal rozplynúť a vyhnat' ju do tieňov. V tú noc pod poľským mesiacom mohla robit', čo chcela – a chladnokrvne zavraždila šesť duší.

Šest' výstrelův, šesť guľiek. Šest' tiel padlo do tmavej vody v jazere.

Skrývali sa pri brehu, celí roztraseení, oči od strachu veľké ako taniere – možno utečenci z vlaku smerujúceho na východ alebo ľudia, čo utiekli pred pravidelnou čistkou v tej oblasti. Tá tmavovláska ich našla, utešovala ich, uist'ovala, že im nič nehrozí. Vzala ich do svojho domu pri jazere, dala sa im najesť, usmievala sa na nich.

Potom ich vyviedla von – a zastrelila ich.

Možno tam chvíľu zostala, kochala sa odrazom mesiaca na hladine, nasávala vôňu po strel'be.

Nočná poprava šiestich ľudí pred koncom vojny bol iba jeden z jej zločinov. Boli aj iné. Poľovala v hustých lesoch na poľských robotníkov, akoby to bola zábavná hra.

Pred koncom vojny zavraždila mladého anglického vojnového zajatca, ktorý utiekol zo zajateckého tábora. Kto vie, aké iné zločiny má na svedomí.

Volali ju *die Jägerin* – Lovkyňa. Mladá milienka dôstojníka SS v Poľsku okupovanom Nemcami, hostiteľka veľkolepých večierkov pri jazere, dychtivá strelkyňa. Možno bola rusalka, podľa ktorej pomenovali jazero – smrteľne nebezpečný, záker- ný vodný prízrak.

Myslím na ňu, keď sedím medzi novinármi v norimberskom justičnom paláci a pozorujem procesy s vojnovými zločincami. Koleso spravodlivosti sa otáča, poplaví muži na lavici obžalovaných skončia pod ním. Ale čo tie menšie ryby, ktoré uniknú do tieňov, kým my si posvietime na túto súdnu sieň? Čo Lovkyňa? Ku koncu vojny zmizla. Neoplatí sa ju prenasledovať – tá žena mala možno na rukách krv desiatich ľudí, a teraz bolo treba pátrať po vrahoch miliónov ľudí. Takých ako ona bolo veľa – malé ryby, neoplatí sa ich loviť.

Ale kam pôjdu?

Kam išla?

Bude niekto loviť d'alej?

Prvá část

Kapitola 1

JORDAN

apríl 1946

jazero Selkie, tri hodiny na západ od Bostonu

„**K**to je to, oci?“ Jordan McBridová si tú otázku načasovala akurátne. Otec sa prekvapene strhol, keď hádzal udicu, takže vlasec neletel do jazera, ale do konára javora prevísajúceho nad vodou. Jordan stisla spúšť fotoaparátu vo chvíli, keď sa mu na tvári rozhostil komicky rozladený výraz. Keď otec vyhrkol tri-štyri slová, ktoré jej kázal zabudnúť, len sa zasmiala.

„Áno, pane.“ Samozrejme, dobre poznala jeho nadávky. Nič iné sa nedalo čakať – bola jediná dcéra ovdoveného otca, ktorý ju za pekných jarných víkendov brával na rybačku, lebo syna nemal. Jordanin otec sedel na konci malého móla, teraz vstal a potiahol vlasec. Jordan zdvihla leiku, znova zachytila jeho tmavú siluetu, rámcovanú jemným pohybom stromov a vody. Neskôr sa s tým záberom pohrá v tmavej komore, pokúsi sa vystihnúť rozmazaný efekt lístia, aby to vyzeralo, že na fotografii je zachytený pohyb...

„No tak, oci,“ nabádala ho, „porozprávaj mi o tej záhadnej žene.“

Posunul si vyblednutú šiltovku s logom Red Sox. „O akej záhadnej žene?“

„O tej, ktorú podľa tvojej pokladničky vodiš na večere, keď hovoríš, že dlho pracuješ.“ Jordan s nádejou zatajila dych. Ne-

spomínala si, kedy naposledy bol jej otec na rande. Dámy oňho často javili záujem po omši pri vzácnych príležitostiach, keď išli spolu do kostola, ale nikdy sa o ne nezaujímal, Jordan bola sklamaná.

„To nič nie je, vážne...“ Nevedel, ako to povedať, ale Jordan sa nedala obalamutiť. Podala sa na otca, urobila dosť fotografií, ktoré dokazovali ich podobu: rovný nos, hladké čelo, tmavé blond vlasy, otec ich mal zastrihnuté tesne pri okraji šiltovky, Jordan stiahnuté do strapatého chvosta. A teraz už mala takmer osemnásť rokov, bola skoro rovnako vysoká ako on, na dievča dosť vysoká – ale nešlo len o fyzickú podobu, Jordan otca poznala. Odkedy jej v siedmich rokoch zomrela mama, žili spolu len oni dvaja a vždy vedela, keď jej chcel Dan McBride povedať niečo dôležité.

„Oci,“ napomenula ho prísne, „vysyp to.“

„Je vdova,“ povedal konečne otec. Očervenel, čo Jordan potešilo. „Pani Weberová prvý raz prišla do obchodu pred tromi mesiacmi.“ Počas pracovného týždňa jej otec vždy stál v obleku s vestou za pultom McBridových starožitností kúsok od Newbury Street. „Práve prišla do Bostonu a predáva svoje šperky, aby vyžila. Zopár zlatých retiazok a medailónov, nič zvláštne, ale raz priniesla náhrdelník zo sivých perál, krásny kúsok. Dovtedy sa držala, ale keď sa mala rozlúčiť s tými perlami, rozplakala sa.“

„Budem hádať. Galantne si jej ich vrátil, potom si zdvihol cenu ostatných kúskov, takže odchádzala s rovnakou sumou.“

Nakrútil vlasec. „A odchádzala aj s pozvaním na večeru.“

„Pozrime sa, Errol Flynn! Pokračuj...“

„Je to Rakúšanka, ale v škole sa učila po anglicky, takže hovorí takmer bezchybne. Manžel jej padol v štyridsiatom treťom vo vojne...“

„S kým bojoval?“

„To už teraz nie je dôležité, Jordan. Vojna sa skončila.“ Napichol novú návnadu. „Podarilo sa jej vybaviť papiere, aby mohla prísť do Bostonu, ale prežila tvrdé časy. S dcérou...“

„Naozaj?“

„Volá sa Ruth. Má štyri roky a ledva povie pár slov. Milé dievčatko.“ Potiahol Jordaninu šiltovku. „Bude sa ti páčiť.“

„Takže je to vážne,“ prekvapene zvolala Jordan. Jej otec by sa nezoznámil s dcérou tej ženy, keby to nebolo také vážne. Ale až také vážne...?“

„Pani Weberová je dobrá žena.“ Hodil vlasec. „Chcem ju a Ruth na budúci týždeň pozvať k nám na večeru. Budeme spolu len my štyria.“

Ostražito na ňu pozrel, akoby čakal, že sa naježí. A v kútiku srdca si musela priznať, že sa naozaj trochu naježila. Desať rokov žili len sami dvaja, bol jej ako priateľ, taký vzťah s otcami jej kamarátky nemali... Ale napriek tomu majetníckemu pocitu sa jej ulavilo. Otec potreboval v živote ženu, to vedela už celé roky. Potrebuje sa s niekým porozprávať, potrebuje, aby ho niekto donútil jesť špenát. Potrebuje oporu.

Ak bude niekoho mať, možno mi nebude tak tvrdošijne brániť, aby som šla na univerzitu, prebleslo jej hlavou, ale zatlačila tú myšlienku do úzadia. Teraz by mala byť šťastná kvôli otcovi, nemala by rátať s tým, že niečo sa zmení v jej prospech. Okrem toho bola šťastná. Celé roky ho fotografovala, a hoci sa do objektívu široko usmieval, keď vyberala fotky z vývojky, tie vrásky na jeho tvári ju mýlili, akoby fotografovala ducha, a hovorili – *osamelý, osamelý, osamelý...*

„Už sa neviem dočkať, kedy sa s ňou stretnem,“ zvolala Jordan úprimne.

„Príde aj s Ruth budúcu stredu o šiestej.“ Zatváril sa nevinne. „Pozvi Garretta, ak chceš. Aj on je rodina, alebo by mohol byť...“

„Si rafinovaný ako cukor, oci.“

„Je to dobrý chlapec. A jeho rodičia ťa zbožňujú.“

„Momentálne sa pripravuje na univerzitu. Možno nemá čas na stredoškolské priateľky. Hoci by si ma mohol poslať spolu s ním na Bostonskú univerzitu,“ nadhodila. „Ich kurzy fotografovania...“

„Dobrý pokus, slečinka.“ Otec sa zahľadel na jazero. „Ryby neberú.“ Ani on sa jej nechytíl na háčik.

Jordanina čierna labradorka Tara zdvihla ňufák, vyhrievala sa na môle, keď s otcom kráčali na breh. Jordan odfotovala ich siluety na dreve hrboľatom od vlhka a premýšľala, ako by vyzerali *štyri* siluety. *Bože, daj, aby sa mi tá pani Weberová páčila*, modlila sa v duchu.

*

Natiahla štíhlu ruku, modré oči sa jej usmievali. „Teší ma, že ťa konečne spoznávam.“

Jordan podala ruku žene, ktorú jej otec práve uviedol do obývačky. Anneliese Weberová bola drobná, štíhla, tmavé vlasy stiahnuté na šiji do ligotavého uzla, jedinou ozdobou boli sivé perly. Tmavé kvetované šaty, obšívane, ale čisté rukavičky, pokojná elegancia s náznakom opotrebovania. V tvári mladá – podľa Jordaninho otca mala dvadsaťosem –, ale oči pôsobili staršie. Samozrejme, bola to vojnová vdova s malým dieťaťom a začínala od piky v novej krajine.

„Veľmi ma teší,“ odvetila Jordan úprimne. „Toto musí byť Ruth!“ Dievčatko po boku Anneliese Weberovej bolo rozkošné – blond vrkôčiky, modrý kabátik, vážna tvárička. Jordan jej podala ruku, ale Ruth sa odtiahla.

„Je hanblivá,“ ospravedlňovala ju Anneliese. Hlas mala jasný a tichý, len veľmi slabý nemecký prízvuk. Iba *v* vyslovovala mäkko, takmer ako *f*. „Ruth prežila veľmi nepokojné časy.“

„Ani ja som v tvojom veku nemala rada cudzích ľudí,“ prihovorila sa Jordan dievčatku. V skutočnosti to nebola pravda, ale pri pohľade na Ruthinu vyplašenú tváričku Jordan chcela, aby sa upokojila. A túžila Ruth odfotovať – buclaté líčka a blond vrkôčiky bude objektív doslova hltáť. Jordanin otec im odložil kabáty a Jordan bežala do kuchyne skontrolovať sekanú. Keď sa vrátila do izby a strhla si kuchynskú utierku – mala ju opásanú, aby si chránila zelené nedeľné taftové šaty –, otec už nalial do pohárikov. Ruth sedela na gauči s pohárom mlieka,

Anneliese Weberová chlipkala sherry a skúmala izbu. „Krásny dom. Si mladá, aby si sa otcovi starala o domácnosť, Jordan, ale ide ti to.“

Milé od nej, že klame, pomyslela si Jordan. Dom McBridovcov vždy vyzeral tak trochu neupravené – úzky dvojposchodový dom obložený hnedým pieskovcom sa nachádzal v južnom Bostone, kde žila stredná vrstva, schody strmé, pohodlné gauče ošúchané, koberčky nakrivo. Anneliese Weberová nevyzerala ako žena, ktorej sa páči, ak je niečo nakrivo, chrbát držala vystretý ako pravítko, každý vlas na svojom mieste, ale s uznaním sa obzerala dookola. Ukázala na fotografiu bostonského parku zahaleného hmlou a odfoteného z uhla, vďaka ktorému všetko pôsobilo ako z iného sveta, ako krajina snov. „Tvoj otec hovorí, že si... Ako sa to povie? Amatérska fotografia?“

„Áno,“ usmiala sa Jordan. „Môžem vás potom odfotiť?“

„Nepovzbudzuj ju.“ Otec zaviedol Anneliese ku gauču, úctivo sa jej dotýkal chrbta a usmieval sa. „Jordan už aj tak trávi veľa času len tak, že sa pozerá cez objektív.“

„Vždy lepšie, než keby sa stále pozerala do zrkadla alebo na filmové plátno,“ odvetila Anneliese nečakane. „Mladé dievčatá by mali myslieť aj na niečo iné, nielen na rúž a chichot, inak z pochabých dievčat vyrastú pochabé ženy. Chodíš na kurz fotografie?“

„Keď sa dá...“ Jordan sa od štrnástich rokov hlásila na kurzy fotografie, ktoré si mohla dovoliť z vreckového, a tajne chodila na univerzitné prednášky, vždy keď našla profesora ochotného prižmúriť oko a dovoliť mladej stredoškôľčke sedieť v zadnom rade. „Chodím na kurzy, sama študujem, skúšam si...“

„Ak chce byť človek v niečom dobrý, mal by k tomu pristupovať vážne,“ odvetila Anneliese súhlasne. Jordan cítila na hrudi hrejivý pocit. *V niečom dobrý... vážne...* Otec nikdy nebral Jordanu foteenie takto. „Len pobehuješ s fotoaparátom,“ krútil hlavou. „Vyrastieš z toho.“ *Nevyrastiem*, odvrkla mu Jordan ako pätnásťročná. *Bude zo mňa nová Margaret Bourke-White.*

Aká Margaret? zasmial sa. Bol to milý smiech – no predsa len smiech.

Anneliese sa nesmiała. Hľadela na Jordaninu fotografiu a pochvalne prikyvovala. Prvý raz si Jordan nesmelo pomyslela – *nevlastná mama...?*

Pri jedálenskom stole, na ktorý Jordan položila nedeľný porcelán, sa Anneliese vypytovala na obchod so starožitnosťami, otec jej nakladal na tanier najlepšie kúsky. „Poznám skvelý spôsob, ako dosiahnuť, aby sa farebné sklo ligotalo,“ nadhodila, keď rozprával o Tiffanyho lampách, ktoré získal vo výpredaji majetku. Bez slova napravila Ruthino držanie vidličky a pritom počúvala, ako Jordan hovorí o blížiacej sa školskej tanečnej zábave. „Pekné dievča ako ty už isto má chlapca.“

„Garretta Byrna,“ predbehol ju otec. „Milý mladý muž. Koncom vojny sa prihlásil za pilota. Ale nikdy priamo nebojoval. Počas výcviku si zlomil nohu a lekár mu zakázal nastúpiť. Keby si nás v nedeľu chcela sprevádzať na omšu, stretla by si sa s ním.“

„Veľmi rada. Už dlho túžim nadviazať v Bostone priateľstvo. Chodíte každý týždeň?“

„Samozrejme.“

Jordan zakašľala do obrúska. S otcom chodili na omšu len dva razy do roka, na Veľkú noc a na Vianoce, ale keď sedel za vrchstolom, vyžarovala z neho zbožnosť. Anneliese sa usmiala, aj z nej vyžarovala zbožnosť a Jordan premýšľala o správaní pri dvorení. Vídala to denne na školských chodbách a staršia generácia očividne nebola iná. Možno by sa z toho dal vytvoriť fotopríbeh – celý rad porovnávajúcich fotografií dvoriacich dvojíc každého veku, zvýraznenie podobnosti bez ohľadu na vek. Keby k tomu doplnila správne titulky, mohlo by to byť silné, mohla by to ponúknuť časopisu alebo novinám...

Odniesli taniere, priniesli kávu. Jordan nakrájala bostonský krémový nákyp, ktorý priniesla Anneliese. „Hoci nechápem, prečo to voláte nákyp,“ v modrých očiach sa jej zaiskrilo. „Je to

torta a nepokúšajte sa presvedčiť Rakúšanku, že to nie je torta. Aj v Rakúsku vieme, čo je torta.“

„Hovoríte po anglicky veľmi dobre,“ pochválila ju Jordan. Nemohla povedať, že aj Ruth hovorí dobre, lebo za celý čas nepovedala ani slovo.

„Po anglicky som sa naučila hovoriť v škole. A manžel využíval angličtinu v obchodnom styku, tak som sa zdokonalila pri ňom.“

Jordan sa chcela Anneliese spýtať, ako zomrel jej manžel, ale otec na ňu varovne pozrel. Dal jej jasné pokyny: „Nepýtaj sa pani Weberovej na vojnu ani na manžela. Dala mi najavo, že to boli bolestné časy.“

„A nechceme sa o nej dozvedieť všetko?“ Hoci Jordan bola za to, aby si otec niekoho našiel, hovorila si, že by to mala byť *správna* žena. „Prečo by to bolo zlé?“

„Lebo ľudia nemusia dovoliť, aby sme im jatrili staré rany alebo prali špinavú bielizeň len preto, lebo to chceš vedieť,“ vyhlásil. „Nikto nechce hovoriť o vojne, keď ju prežil, Jordan McBridová. Tak neoživuj pocity bolesti a nešír šialené výmysly.“

Jordan očervenela. *Šialené výmysly* – to bol pred desiatimi rokmi jej zlozvyk. Keď jej mama, na ktorú si ledva spomínala, šla do nemocnice, sedemročnú Jordan zbalili a odviekli k hlúpej tete a tá, hoci to myslela dobre, jej povedala: *Tvoja mama odišla preč*. Ale nespresnila kam. A tak si Jordan každý deň niečo vymyslela: *Išla po mlieko. Išla ku kaderníčke*. A keď sa mama stále nevracala, vymýšľala si ešte uletenejšie príbehy: *Šla na ples ako Popoluška. Šla do Kalifornie, stane sa filmovou hviezdou*. Až kým sa raz otec nevrátil s plačom a povedal jej: *Tvoja maminka išla do nebička*. A Jordan nechápala, prečo by mala byť jeho verzia skutočná, a tak si ďalej vymýšľala vlastné. „Jordan a jej šialené výmysly,“ žartovala jej učiteľka. „Prečo to robí?“

Jordan mohla povedať: *Pretože mi nikto neprezradil pravdu. Nikto mi nepovedal: „Je chorá a nemôžeš ju vidieť, lebo by si to mohla*

chytiť,“ a tak som si vymýšľala niečo lepšie, aby som zaplátala tú diery.

Možno preto sa tak dychtivo chopila svojho prvého kodaku, už ako deväťročná. Na fotografiách neboli diery, nič nebolo treba zaplášť. Keď mala fotoaparát, nepotrebovala nič vymýšľať, mohla povedať pravdu.

Tara pribehla do jedálne a vytrhla Jordan z myšlienok. A vtedy prvý raz videla, ako Ruth ožila. „*Hund!*“

„Po anglicky, Ruth,“ dohovárala jej mama, ale Ruth už sedela na dlážke a ostýchavo vystierala ruky.

„*Hund,*“ zašepkala a škrabkala Taru za ušami. Jordan sa načisto roztopila. „Odfotím si ju,“ vstala a šla po fotoaparát, značky Leica – ležal v hale na stolíku. Keď sa vrátila do jedálne a začala stláčať spúšť, Ruth mala Taru v lone a Anneliese ticho vysvetľovala: „Ak sa vám Ruth zdá tichá, zakríknutá, akoby sa správala čudne – mala by som vám povedať, že pred odchodom z Rakúska sme mali v Altaussee pri jazere nepríjemný zážitok. Akási utečenka sa nás pokúšala okradnúť... Odvtedy sa Ruth správa pri cudzích ľuďoch opatrne, ba zvláštne.“ Viac Anneliese nepovedala. Jordan zatísila svoje otázky do úzadia, prv než na ňu otec znova varovne pozrel. Koniec koncov mal pravdu, keď vravel, že Anneliese Weberová nie je jediná, ktorá nerada hovorí o vojne – nikto o nej nehovoril rád. Spočiatku všetci oslavovali koniec vojny a teraz na ňu chceli iba zabudnúť. Jordan nemohla uveriť, že takto pred rokom počúvali správy z bojov, v oknách viseli hviezdy a chlapci v škole sa rozprávali, či sa všetko skončí dotedy, kým budú dosť veľkí, či aj ich odvedú.

Anneliese sa usmiala na dcérku. „Psíkovi sa páčiš, Ruth.“

„Volá sa Tara,“ Jordan odušu stískala spúšť – dievčatko s pehavým noštekom na mokrom psom ňufáku.

„Tara.“ Anneliese vychutnala na jazyku to meno. „Podľa koho má meno?“

„Podľa Gerdy Taro – prvej ženy fotografky, ktorá posielala zábery z frontu. Ale sučka je Tara.“